

Posudek oponenta na diplomovou práci Martina Řeháka

Aplikace teorie spravedlivé války na arabsko-izraelský konflikt: šestidenní válka

Práce Martina Řeháka je standardně strukturovanou odbornou prací s rozsáhlým metodologickým úvodem o teorii spravedlivé války (12-31), po němž následuje nezáživný a nudný, avšak zřejmě nezbytný, popis událostí šestidenní války (32-49). Poslední třetina práce (50-63) je věnována samé podstatě, tj. otázce, zda izraelské užití vojenské síly bylo ospravedlnitelné a v souladu s principy teorie spravedlivé války. Autor na tuto otázku odpovídá kladně.

K práci mám několik kritických připomínek. První dvě jsou formální. Zaprvé, práce má velmi nízkou stylistickou úroveň. Níže uvádím dva příklady z mnoha, byť se zdaleka nejedná o ty nejkřiklavější. Na str. 29 čteme: „Orend je přesto zahrnuje do svého principu, neboť použití takového druhu zbraně by přineslo nedozírné následky jak na životech, materiální škody ale i poničení životního prostředí.“ Na straně 30: „Těžko bychom tak mohli proporcionalitu uzavřít principem „jus talionis“ kterou prosazoval ve svém zákoníku již babylonský král Chammurapi. Zadruhé spatřuji jistý strukturní nepoměr mezi metodologickou částí a popisem šestidenní války (1-50) a samotným jádrem práce (50-64).

Z obsahového hlediska mám výhrady k úvodní prezentaci debaty mezi realismem, pacifismem a teorií spravedlivé války. Především mi vadí povrchní znalost Thúkýdidova a Hobbesova díla, jakož i simplicistní podání mélského dialogu. Autor by měl sám sebe uvést do tématu četbou přinejmenším následujících autorů: P. Woodruff, *On justice, power, and human nature*, Indianapolis 1993; G. Cā□□, *Th□ydid□s a□d th□ ancient simplicity: the limits of political realism*, Berkeley 1998; H. va□W□□, *G□□k warfare: myth and realities*, London 2011.

Navzdory uvedeným výtkám práci považuji za zdařilou a **doporučuji ji k obhajobě s hodnocením B.**